

Βρυξέλλες, 29 Μαΐου 2019
(OR. en, de)

Διοργανικός φάκελος:
2017/0355(COD)

9327/19
ADD 1

CODEC 1086
SOC 363
EMPL 273
DIGIT 100

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΗΜΕΙΟΥ «I/A»

Αποστολέας:	Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου
Αποδέκτης:	Επιτροπή των Μονίμων Αντιπροσώπων / Συμβούλιο
Θέμα:	Σχέδιο ΟΔΗΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ για διαφανείς και προβλέψιμους όρους εργασίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (πρώτη ανάγνωση) - Έκδοση της νομοθετικής πράξης - Δηλώσεις

Δήλωση της Επιτροπής

Σύμφωνα με το άρθρο 23 της οδηγίας, η Επιτροπή θα επανεξετάσει την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας 8 έτη μετά την έναρξη ισχύος της, με σκοπό να προτείνει, αν χρειαστεί, τις αναγκαίες τροποποιήσεις. Η Επιτροπή αναλαμβάνει στην έκθεσή της τη δέσμευση να δώσει ιδιαίτερη προσοχή στην εφαρμογή των άρθρων 1 και 14 από τα κράτη μέλη. Η Επιτροπή, όταν αξιολογήσει αν τα κράτη μέλη έχουν μεταφέρει πλήρως και ορθά την οδηγία στο εθνικό τους δίκαιο, θα ελέγξει επίσης τη συμμόρφωση με το άρθρο 14.

Δήλωση της Γερμανίας, υποστηριζόμενη από την Ουγγαρία

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας («Γερμανία») προβαίνει στην ακόλουθη δήλωση σχετικά με το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας για διαφανείς και προβλέψιμους όρους εργασίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (εφ' εξής απλώς: «οδηγία»):

Ο ορισμός της εργασιακής σχέσης ή της σύμβασης εργασίας είναι κρίσιμης σημασίας για το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

Η Γερμανία, μαζί με διάφορα άλλα κράτη μέλη, υποστήριξε κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων ότι θα πρέπει να γίνεται αναφορά στο εθνικό δίκαιο των κρατών μελών για το σκοπό αυτό. Η οδηγία επηρεάζει τον πυρήνα του ατομικού εργατικού δικαίου. Στα επί μέρους κράτη μέλη, οι βασικές δομές αυτού του πυρήνα έχουν ιστορικές ρίζες, μεταξύ άλλων ιδίως ως προς τον τρόπο που ορίζονται οι εργασιακές σχέσεις και πώς διαφοροποιούνται από άλλες έννομες σχέσεις.

Το άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας εμπεριέχει πλέον αναφορά στο εθνικό δίκαιο. Εξ αυτού προκύπτει ότι τα κράτη μέλη κατά πρώτο και κύριο λόγο ορίζουν μια εργασιακή σχέση και, συνεπώς, το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, σύμφωνα με τους αντίστοιχους εθνικούς κανόνες τους.

Κατά την άποψη της Γερμανίας, η αναφορά στη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) στο άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας παραπέμπει στη νομολογία του για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας των οδηγιών. Σύμφωνα με αυτή τη νομολογία, είναι πρωτίστως ευθύνη των κρατών μελών να ορίζουν τις εργασιακές σχέσεις όπου η εν λόγω οδηγία κάνει αναφορά στο εθνικό δίκαιο. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως περιορίζεται από το γεγονός ότι τα κράτη μέλη δεν επιτρέπεται να εξαιρούν αυθαίρετα ορισμένες κατηγορίες προσωπικού. Αυτό εξετάζεται από το ΔΕΕ σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση στη βάση του σκοπού της αντίστοιχης οδηγίας.

Η αναφορά στο άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας δεν υπονοεί ότι η έννοια της εργασιακής σχέσης πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ομοιόμορφο σε όλη την Ένωση. Ειδικότερα, η αναφορά στο εθνικό δίκαιο θα ήταν δίχως νόημα. Αυτό προκύπτει και από το γεγονός ότι η υπόθεση της ομοιόμορφης ερμηνείας διεγράφη από την αντίστοιχη αιτιολογική σκέψη.

Δήλωση της Εσθονίας

Η πρόταση οδηγίας για διαφανείς και προβλέψιμους όρους εργασίας καθορίζει νέες πτυχές για την προστασία από την απόλυση και για το βάρος της απόδειξης για τους εργοδότες. Παρότι η Εσθονία συμφωνεί με την αναγκαιότητα και τη σημασία του να παρέχεται στους εργαζομένους προστασία από την απόλυση, πιστεύουμε επίσης ότι υπάρχει μεγάλη ανάγκη να δοθεί στα κράτη μέλη επαρκής ευελιξία που να τους επιτρέψει, κατά τη μεταφορά της οδηγίας, να λάβουν υπόψη τα διαφορετικά συστήματα και τις διαφορετικές πρακτικές τους, ιδίως δε το γεγονός ότι, ενδεχομένως, τα συστήματά τους παρέχουν μεγαλύτερη προστασία στους εργαζομένους.

Η εσθονική εθνική νομοθεσία πληροί ήδη ή υπερβαίνει το επίπεδο προστασίας που απαιτείται από την οδηγία.

Η εσθονική νομοθεσία αναγνωρίζει περιορισμένους μόνο λόγους απόλυσης, οι οποίοι ορίζονται από τον νόμο. Ο εργοδότης έχει την υποχρέωση να αιτιολογήσει την καταγγελία της σύμβασης εργασίας και σε περίπτωση εργατικής διαφοράς. Ο εργοδότης οφείλει να αποδείξει ότι οι λόγοι της απόλυσης ήταν ορθοί και δικαιολογημένοι.

Η Εσθονία είναι κάθετα αντίθετη στην ιδέα να θεωρείται σε όλες τις περιπτώσεις ότι ο εργοδότης ενεργεί κακόπιστα, παραβαίνοντας τα όρια του εργατικού δικαίου. Αυτό απορρέει από τις παραγράφους 3 έως 6 του άρθρου 18, οι οποίες βασίζονται στην υπόθεση ότι ο εργοδότης έχει αγνοήσει τους περιορισμούς κατά την απόλυση του εργαζομένου. Το εσθονικό εργατικό δίκαιο βασίζεται σε διαφορετική υπόθεση, προσφέροντας μεγαλύτερη προστασία και μια πιο θετική προσέγγιση.

Η Εσθονία στηρίζει την έγκριση της οδηγίας. Ωστόσο, η Εσθονία δεν συμφωνεί με την ακολουθούμενη στο άρθρο 18 προσέγγιση, σχετικά με την προστασία από την απόλυση και το βάρος της απόδειξης. Θεωρούμε ότι η προστασία που απαιτείται από την οδηγία πληρούται στην Εσθονία, στη βάση ενός διαφορετικού συστήματος απολύσεων. Θα πρέπει να επαφίεται στα κράτη μέλη να αποφασίζουν και να ρυθμίζουν ειδικότερες διατάξεις σχετικά με την απόλυση.

Δήλωση της Τσεχικής Δημοκρατίας

Ο ορισμός εργασιακής σχέσης ή σύμβασης εργασίας είναι κρίσιμης σημασίας για το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας. Η Τσεχική Δημοκρατία, μαζί με σειρά άλλων κρατών μελών, υποστήριξε κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων ότι θα πρέπει να γίνεται αναφορά στο εθνικό δίκαιο των κρατών μελών για το σκοπό αυτό. Η οδηγία επηρεάζει τον πυρήνα του ατομικού εργατικού δικαίου. Στα επί μέρους κράτη μέλη, οι βασικές δομές αυτού του πυρήνα έχουν ιστορικές ρίζες, μεταξύ άλλων ιδίως ως προς τον τρόπο που ορίζονται οι εργασιακές σχέσεις και πώς διαφοροποιούνται από άλλες έννομες σχέσεις.

Το άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας εμπεριέχει πλέον αναφορά στο εθνικό δίκαιο. Εξ αυτού προκύπτει ότι τα κράτη μέλη κατά πρώτο και κύριο λόγο ορίζουν μια εργασιακή σχέση και, συνεπώς, το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, σύμφωνα με τους αντίστοιχους εθνικούς κανόνες τους.

Κατά την άποψη της Τσεχικής Δημοκρατίας, η αναφορά στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) στο άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας παραπέμπει στη νομολογία του για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας των οδηγιών. Σύμφωνα με αυτή τη νομολογία, είναι πρωτίστως ευθύνη των κρατών μελών να ορίζουν τις εργασιακές σχέσεις όπου η εν λόγω οδηγία κάνει αναφορά στο εθνικό δίκαιο. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως περιορίζεται από το γεγονός ότι τα κράτη μέλη δεν επιτρέπεται να εξαιρούν αυθαίρετα ορισμένες κατηγορίες προσωπικού. Αυτό εξετάζεται από το ΔΕΕ σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση στη βάση του σκοπού της αντίστοιχης οδηγίας.

Η αναφορά στο άρθρο 1 παράγραφος 2 της οδηγίας δεν υπονοεί ότι η έννοια της εργασιακής σχέσης πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ομοιόμορφο σε όλη την Ένωση. Ειδικά, η αναφορά στο εθνικό δίκαιο θα ήταν δίχως νόημα. Αυτό προκύπτει και από το γεγονός ότι η υπόθεση της ομοιόμορφης ερμηνείας διεγράφη από την αντίστοιχη αιτιολογική σκέψη 8.